

Đề bài:

Em đã từng làm
một việc tốt là giúp
một cô bé đi lạc về
nhà. Hãy kể về
việc tốt mà em đã
làm cho mọi người
nghe nhé!

Bài làm

Có một lần, tôi cùng các bạn đi học về. Đúng giờ tan tầm, ngã tư nườm nượp người. Chỉ trông xe cộ vùn vụt ngược xuôi cũng chóng cả mặt. Đang chuẩn bị sang đường bên kia, bỗng tôi chợt thấy một em bé chừng năm, sáu tuổi đứng ngơ ngác nhìn trước, nhìn sau. Em đang tìm cách qua đường. Em vừa đặt chân xuống đường khi xe này xe khác lao tới. Mắt em ngẩn lẹ. Tôi dừng lại và tiến về phía cô bé.

Tôi hỏi:

– Em muốn sang đường ạ? Sao lại không đi với người lớn thế này?

– Em cùng mẹ vào chợ nhưng bị lạc. Nhà em ở đằng kia kia nhưng em không sang đường được.

– Thế chị dắt em sang nhé!

Tôi vừa nói thì bọn bạn đứng bên léo nhéo gọi:

– Phương ơi! Phương ơi! Nhanh lên nào, đứng lại làm gì thế!

– Các cậu cứ đi trước đi. Mình sẽ đi theo sau!

Tôi nắm tay cô bé và dắt qua đường. Tới bên kia tôi hỏi:

– Nhà em ở đâu?

Cô bé chỉ tay về phía phố trước mặt và nói:

– Nhà em ở phía đường kia kia!

Nhìn tay em chỉ, tôi biết em phải qua đường lần nữa. Tôi liền nói:

– Thôi, thế để chị dắt em qua nốt đường bên kia rồi em hãy tự đi về nhà!

Sang đường, tôi nói với em:

– Tôi em đi về nhé!

Tôi nhìn theo cô bé cho tới khi cô rẽ vào ngôi nhà cách chỗ tôi đứng không xa.

Sau đó ít lâu, tôi cũng chẳng còn nhớ chuyện này nữa. Vào một ngày chru nhật, lũ chúng tôi rủ nhau đi chơi. Đang ríu rít trò chuyện bỗng tôi nghe tiếng người gọi tên mình:

– Chị Phương ơi, chị Phương ơi!

Tôi nhìn quanh. Chẳng nhận ra ai gọi cả. Tôi vừa định đi tiếp thì chợt nhận ra bé gái lách đám đông chạy tới:

– Chị Phương ơi, em đây mà!

Cô bé giơ tay vẫy tôi rồi rít. Sau một chút ngỡ ngàng, tôi nhận ra đó là cô bé hôm nào dẫn mình qua đường.

Lũ bạn tôi thấy thế liền hỏi tôi:

– Ai thế hả Phương?

Em bé hôm lâu chúng mình gặp đấy. Các cậu còn nhớ không?

Bọn bạn tôi nhìn tôi như chẳng đứa nào nhớ cả. Và bản thân tôi cũng suýt nữa thì quên.

Cả bọn rất ngạc nhiên khi thấy cô bé cứ xoắn xuýt lấy tôi như gặp người quen cũ.

– Phương chơi thân với em bé này ă?

– Không.

– Thế tại sao em bé lại biết tên Phương?

– Mình cũng không rõ nữa, mình chỉ gặp một lần như các cậu thôi mà!

– Thế thì lạ nhỉ! Hôm nay cả bọn mình cùng đi mà cô bé chỉ nhớ mỗi tên Phương, lạ thật đấy!

(Nguyễn Quang Ninh)